

Cântecul focului

Lucian Blaga

În fabula verde și calda-a naturii
tu crengi ai, iubito, nu brațe,
și muguri îmbii, cu mlăditele prinzi.
Descânzi dintr-un basm vegetal, al răsirii ?
Ia seamă să nu te aprinzi
cum se-ntâmplă adesea cu lemnul pădurii.
În chipuri atâtea, flacăra-ntâmpină pasul
oricarei fapturi pământene,
și drumul i-atine și ceasul.

Îmi spui:
"Nimic nu s-aprinde, și nimeni, de raza de luna".
Și-n galeș surâs înflorești multumita, crezând
că sorții îi stai împotriva, oricând,
c-o sagalnică vorba.
Îngădui răspuns înălțat peste timp, peste loc?
Fapte, o, câte-aș putea înșira,
ciudate-ntâmplări risipite prin cronici,
marturii de legendă, ce-arată
că sunt cu puțința și un asemenea foc,
și asemenea arderi.

Ia totul scânteie din toate. Tâmpla s-aprinde
de tâmpla, și piatra de piatră.
O stea nevăzută ia foc în cădere, din gerul
văzduhului. Arde-n armură, sub zea cavalerul,
femeie învinsă, minune fără vesminte, strângând
lângă vatra,
Și-aprind licurici, ei însuși, din dragoste rugul.
Iubirea tâsnește din țărâna și face pământului aură
s-ajungă-n țării, s-acopere crugul.

Rareori numai, sfârșitul nu e cenușă.
Cât e întinsul și-naltul luminii,
dumnezeu singur arde suav câteodată prin tufe
fără de-a mistui. El crută și mângâie spinii.
Altfel noi ardem, iubito. Altfel ne este ardoarea.
Cât e întinsul, cât e înaltul,
noi ardem și nu ne iertam,
noi ardem, ah, cu cruzime-n văpăi
mistuindu-ne unul pe altul.